

PATRIE-NATIUNE-PATRIOTISM-CRESTINISM

Din punct de vedere religios fiecare cuvânt (termen) definește obiectul, ființa, persoana, ideea, principiul, fenomenul etc.

PATRIA este vatra strămoșească a întregului neam sau a întregii națiuni care se asumă peste spațiu și timp în strămoși, comunitatea prezentă și cea viitoare; într-o situație nefericită în care patria ca spațiu geografic este ocupată sau cucerită, ea rămâne ca entitate indivizibilă.

NATIUNEA este un dar multiplu oferit de Dumnezeu fiecărui popor, fiecărei rase; menirea națiuni este net superioară omului fiindcă în cadrul națiuni sale omul se mantuieste sau se condamnă; este formată numai din Elite și Modele

PATRIOTISMUL este un sentiment de dragoste pentru țară într-un moment istoric determinat doar la timpul prezent. În comparație cu Nationalismul este mult inferior, fiindcă în timp ce patriotismul asumă TARA sau COMUNITATEA prezentă Nationalismul încorporează în sine cele 3 mari iubiri:

- ***DRAGOSTEA DE DUMNEZEU***
- ***DRAGOSTEA DE NATIUNE***
- ***DRAGOSTEA FATA DE TARA***

Cu alte cuvinte dacă patriotismul are doar timpul prezent, Nationalismul corespunde trecutului, prezentului și viitorului; nu este obligatoriu ca natura religioasă, Nationalismul este întotdeauna religios și în cazul nostru ortodox.

BISERICA/CRESTINISMUL este ca un privilegiu față de toate națiile, popoarele și rasele umane, creștinismul s-a contopit dintr-un început (sec I), ba chiar dinaintea acestuia, din vremea lui Zalmoxis prin monoteismul precreștin sau chiar creștin (cu națiune primordială Thraco-pelazgă); este aura unei națiuni.

12 Personalitati ale istoriei

1.Zalmoxis

Considerat zeu, reformator al religiei sau profet, Zalmoxis întrupează geniul religios al daco-geților, pentru că, în ultimă instanță el reprezintă spiritualitatea autohtonilor, a acelor strămoși aproape mitici învinși de romani.

Putine referinte antice descriu,nu intotdeauna la fel ,zeul suprem al daco-geților,Zamolxis prezentindu-l fie ca pe o divinitate htonica ,fie personificind cerul sau prin cumul de attribute—erou civilizator,zeu mesianic,invatator si judecator al oamenilor vii si gazda cereasca prielnica si mintuitoare a mortilor,aratindu-ne deci o divinitate totala.Comentatorii istoriei dacilor au ocolit adesea tocmai elementele din care se poate deduce ,cu minima incertitudine,ca Zamolxe a fost un erou national,unul din acele personaje ilustre pe care mitologia le numeste initiati,ceea ce se intimpla de obicei in epoca de formarea miturilor,cind ,dupa disparitia sa ,eroul,care a fost invatator si judecator al poporului sau ,a fost transformat in zeu.

Izvoarele antice sint putine si incerte:

"astfel se spune ca un oarecare get,numit Zamolxe,a fost sclavul lui Pitagora.De la filosof a obtinut oarecare informatii despre fenomenele ceresti,in timpul peregrinarii sale in Egipt.Intors in patrie,Zamolxe a dobindit respectul cirmuitorilor si pe al poporului,ca talmacitor al fenomenelor ceresti.In cele din urma a izbutit sa-l convinga pe rege sa si-l faca asociat ,ca pe un om ce avea insusirea de a dezvalui vointa zeilor.La inceput i s-a incredintat doar functia de sacerdot al celui mai venerat dintre zeii lor ,iar apoi l-au proclamat zeu pe el insusi.Zamolxe si-a ales o anume pestera ,inaccessibila tuturor celorlalti,si acolo isi petrecea viata,intilnindu-se rar cu oamenii,afara de rege si de dregatorii lui.Regele ,cind a vazut ca oamenii sint mult mai supusi fata de el decit mai inainte,ca fata de unul care le da porunci dupa indemnul zeilor,i-a dat tot sprijinul.Acest obicei a dainuit pina in vremea noastra;dupa datina,mereu se gasea un astfel de om care ajungea sfetnicul regelui,iar la geti acest om era chiar numit zeu.Pina si muntele cu pestera a fost socotit sfint si asa il si numesc.Numele lui este Kogaionon,la fel ca al riului care cuege pe linga el.Apoi cind peste geti a ajuns sa domneasca Burebista,impotriva caruia divinul Cezar s-a pregatit sa porneasca o expeditie,aceasta cinste o tinea Deceneu.Iar practica pythagoreica de a se abtine de la carne a ramas la ei ca o porunca data de Zamolxe"

(Strabon,Geografia,VII ,3,5)

"Dupa aceea am aflat de la helenii care locuiesc in Hellespont si in Pont,ca acest Zamolxis ar fi trait in Samos ca sclav al lui Pitagora,fiul lui Mnesachos.Dobindind ,dupa aceea libertate,ar fi strins multa bogatie si astfel,cu averea cistigata,s-ar fi intors,printre ai sai,bogat.Deoarece tracii traiau in cumplita saracie si erau lipsiti de invatatura ,acest Zamolxe,intru-cit traise printre eleni,indeosebi in preajma lui Pitagora,omul cel mai intelept al Helladei,cunoscind astfel modul de viata ionian si niste moravuri mai de soi decit cele din Tracia,a cerut sa i se cladeasca o sala de primire unde le oferea ospete, cetatenilor de vaza; in timpul ospetelor,ii invata ca nici el ,nici oaspetii sai,nici urmasii lor,nu vor muri vreodata,ci numai se vor muta intr-un loc unde,traind de-a pururi ,vor avea parte de toate bunatatile.In tot acest rastimp ,cit isi gazduia oaspetii vorbindu-le astfel,poruncise sa i se faca o locuinta subterana.Cind locuinta a fost gata,el a disparut dintre traci,coborind in adincimea incaperilor subterane,unde a stat ascuns trei ani.Tracii l-au regretat si l-au bocit ca pe un mort.Dar in al patrulea an,a aparut iarasi dinaintea tracilor,facindu-i astfel sa creada tot ce le spunea.Iata ce istorisesc helenii ca ar fi facut.Intrucit il priveste pe Zamolxe,ca si locuinta lui de sub pamint,eu nici nu tagaduiesc toate cite s-au spus,nici nu le cred insa prea mult.Cred totusi ca acesta a trait mult inainte de Pitagora.Dar de nu va fi fost Zamolxe decit un om ori nu va fi fost decit un zeu de pe meleagurile Getiei,il parasesc"

(Herodot,Istoriei,IV,95—96)

Din reperele antice se poate trasa un contur al personalitatii de zeu a lui Zamolxe care ca daimon get (Herodot) avea un raport cu un sistem de mistere initiatice(magia psihomedicala-[Platon] si mitul unitatii trup-spirit[divinitate-omenire] confirmata de trimiterea la calendarul specific dacic ,si de asemenea cu trimiterea la doctrina orfica) si de lipsa totala a thanatofobiei la geto-daci subliniaza caracterul cu desavirsire original a lui Zamolxe in panteonul lumii antice.Characterul de zeu urano-solar este subliniat de lipsa acoperisurilor la templele dacice,zeul era adorat pe virfuri de munte(Kogaion), de ritualul funerar(incinerarea sugereaza ridicarea la cer odata cu fumul) si cu atit mai mult de ritualul trimiterii solului la Zamolxe,care soli,aruncati fiind in sus ca sa cada in sulite,se credea ca vor ajunge sus la zeu in cer nu ca umbre ci corporal(trupul lor era impiedicat sa moara avind contact cu pamintul si desigur dupa jertfa trupul era ars pe rug).

2. Burebista

Burebista, rege dac (82-44 i.e.n.). "Ajuns in fruntea neamului sau care era istovit de razboaie dese, getul Burebista s-a inaltat atat de mult prin exercitii, abtinere de la vin si ascultare fata de porunci, incat in cativa ani a faurit un stat puternic si a supus getilor cea mai mare parte din populatiile vecine, ajungand sa fie temut chiar si de romani", astfel sintetizeaza Strabon din Amaseia, geograf si istoric grec, care isi redacta opera la putin timp de la disparitia lui Burebista, personalitatea conducatorului dac. Mai dispunem ce-i drept, de marturiile lui Strabon si ale lui Iordanes. Cel dintai spune despre intemeietorul statului dac ca era "barbat get", dar aceasta informatie nu ne permite nici macar sa stabilim mai precis originea lui Burebista, caci geograful din Amaseia, ca multi alti autori greci ii numeste "geti" si pe locuitorii din interiorul arcului carpatic. Cat despre Iordanes, el staruie mai mult asupra personalitatii marelui preot Deceneu decat asupra regelui. Mai dispunem de caracterizarea pe care i-o face lui Burebista epigrafa dionysopolitana in cinstea lui Acornion, dar aceasta se refera nu atat la personalitatea regelui, cat la rezultatul actiunilor sale politice si militare. Trebuie sa recunoastem, asadar, ca izvoarele antice nu ne dau nici un fel de informatii directe despre omul Burebista, despre trasaturile sale fizice si morale. Este neindoielnic ca aproape patru decenii din istoria Daciei au fost marcate de personalitatea lui Burebista si ca o parte din opera infaptuita de el i-a supravietuit, influentand evolutia ulterioara a statului dac pana in momentul cuceririi Romane. Dar este tot atat de sigur ca Burebista a fost produsul epocii sale, ca realizarile lui s-au intemeiat pe anumite conditii istorice reale si pe anumite cerinte obiective ale societatii dacice.

Despre familia lui Burebista nu se stie absolut nimic, desi multa vreme s-a crezut ca o inscriptie greceasca, decretul in cinstea lui Acornion din Dionysopolis, l-ar mentiona pe tatal regelui. Acest "tata" era un personaj important si puternic, caci el se dovedeste capabil sa-i scuteasca pe cetatenii din Dionysopolis de ceva, probabil de un tribut. Aflat initial in fruntea unei formatiuni statale locale, Burebista, om de stat inzestrat cu remarcabile calitati de organizator, strateg militar si diplomat, reuseste sa unifice formatiunile politico-militare geto-dace din spatiul carpato-dunareano-pontic sub autoritatea sa si sa puna astfel bazele unui puternic regat cu centrul, probabil, in Podisul Transilvaniei. In intreaga sa actiune, Burebista a fost sprijinit de marele preot Deceneu, colaboratorul si sfetnicul cel mai apropiat. Reorganizat de Burebista, care putea, potrivit

afirmațiilor aceluiași Strabon, să mobilizeze o armată de 200.000 de luptători, se impune la jumătatea secolului I. î.e.n. ca principala forță politică și militară din Europa Centrală și de la Dunărea de Jos.

Războaiele purtate de Burebista dezvăluie și alta latură a personalității sale. Raida încheiere victorioasă a campaniei împotriva celtilor ne îndeamnă să credem că ofensiva regelui a constituit o surpriză pentru aceștia. Pe de altă parte, o inscripție Histriana lasă să se înțeleagă că Burebista știa să organizeze un asediu de lungă durată, iar cucerirea litoralului Pontic dovedește că zidurile masive de piatră ale cetăților grecești nu constituiau pentru el un obstacol de netrecut. În sfârșit, nici un izvor nu spune că Burebista ar fi pierdut vreă batalie și cu atât mai puțin vreun război. Totul îndreptătește concluzia că regele dac a fost și un mare comandant militar.

3. Decebal (87-106)

Figură alesă de nobil dac, din cea mai autentică seminție, statornicită în cetatea Zeilor din timpuri străvechi. Cetate naturală aparată de trei porți ale Dunării, Poarta Orientală dintre Domasnea și Teregova și Poarta de Fier a Transilvaniei, la o sută de mile de actuala Sarmizegetusa Regală - , Decebal poate fi socotit drept figură tipică a dacului. S-a născut între anii 55-60 d.Hr., ca fiu al regelui dac Scorilo. Talentul său militar îl ridică în scurt timp în fruntea armatei iar când unchiul său Duras-Diurpaneus ajunge prea bătrân îi ia locul bine meritat în fruntea poporului geto-dac în anul 87 d.Hr, cu ocazia ofensivei împăratului roman Domitian. Zbuciumată domnie a regelui dac durează până în anul 106 când deși este invins nu este înghițit, el curmandu-și viața pentru nu a ajunge viu în mâinile dușmanilor săi. Viguros la trup și la minte, trăsăturile lui trădau voință și marcau atitudinile și gesturile sale. Era antrenat în exerciții militare, dar și în munci campestre, care reprezentau gimnastica Dacilor pe tot întinsul țării. chiar și a celor destinați ocupațiilor alese. Acest obicei derivă din strânsa legătură ce exista cu pământul sacru, dător de belșug. Chipul lui Decebal era oglinda sufletului său. Așa cum ne-a rămas dăltuit în piatră, el arată o frunte înaltă, luminoasă (deși în parte acoperită de boneta traco-frigiană), caracteristică a celor dotați cu o minte bogată, capabilă de activități intense. Nasul drept, prelungind linia frunții, desfășura la bază două arcade cu sprâncene bine marcate, stufoase, ascunzând ochii din care tâșneau priviri fulgerătoare. Coada ochilor se prelungea într-o dâră de zâmbet abia ghicit, completând tăietura gurii, într-o deplină armonie. Pomeții obrazilor marcați, fața suptă, fălcile puternice și expresive, se încheiau într-o bărbie alungită, trădând hotărâre nezdruncinată. Chipul regelui se cerea îmbrăcat într-o barbă scurtă, potrivită și îngrijită,

pentru a nu stânjeni proporțiile și echilibrul figurii. Avea înfățișarea omului obișnuit sa comande, dotat însă și cu calitățile diplomatului care știe să vadă și să întrevadă chiar dincolo de orizont, dincolo de ceea ce i se prezintă în fața ochilor. Un om care păstrează rezervele utile și prudența necesară, acordând încredere interlocutorului, atâta câtă era potrivită rnomeului. Excesul, după concepția lui, nu era îngăduit unui comandant. iar el nu voia și nici nu se expunea vreodată riscurilor inutile. Atitudinea rezervată era garanția primă a personalității sale. Observator al tuturor detaliilor, poate lăsărnd uneori irnpresia nebăgării de searnă. nu-i scapa nimic și cugeta neconținut chiar și asupra lucrurilor neînsermate. Iscusit în acțiuni, el le pregatea și sub forma unor jocuri de încercare, provocând reacții, spre a fi astfel sprijinit în înțelegerea și conducerea unor momente strategice. De altfel, portretul său moral este schitat cu un sentiment admirativ tocmai de un scriitor latin, Dio Cassius., care spune :

„Era priceput în ale războiului și iscusit la faptă ; știind când să năvălească și când să se retragă, meșter în a întinde curse, viteaz în luptă, priceput a se folosi cu dibăcie de o victorie și de a scăpa cu bine dintr-o înfrângere ; pentru care lucru el a fost mult timp pentru Romani un potrivit de temut”.

4. *Stefan cel Mare*

Stefan cel Mare era fiul lui Bogdan al II-lea si nepotul unui alt mare si luminat voievod al neamului, zis Alexandru cel Bun si Drept. A domnit intre anii 1457-1504.

La vremea cind pe cimpul de la Direptate Moldova l-a ales domn, Stefan Voda avea cam douazeci de ani. Dar cu toata tineretea domnitorul s-a aratat vrednic de fapte si actiuni ce au consolidat puterea Tarii Moldovei, amenintata de multi dusmani hrापareti dinafara hotarelor ei.

Acest moment de mare importanta a urcarii lui Stefan cel Mare pe tronul Moldovei avea sa fie mentionat si de marele Voievod pe Siret la istoric Nicolae Iorga in studiul sau "Apogeul puterii statului roman in timpul domniei de 50 de ani ai lui Stefan cel Mare, Domnul Moldovei": "Sprijinit de ofiterii poloni din vecinatate, predecesorul sau, miselul Petru Aron, un fiu nelegitim ai lui Alexandru cel Bun, incerca sa se mai mentina, dar nu reusi. La 1 aprilie 1457 era inca la Suceava : imediat dupa aceasta la 12 april Stefan birui la Doljesti in "Hreasca" apoi la Orbic si Petru fugi spre singurul coltisor ce-i sta deschis spre Polonia".

Stefan Voievod, numit mai tirziu cel Mare si Sfint, s-a aratat a fi conducatorul iscusit care a reorganizat oastea domneasca, dotind-o cu arme de foc, a inaltat cetati noi si le-a intarit pe cele vechi, a pus friu ambițiilor nesanatoase ale boierilor nesatiosi, lacomi de marire si avere, care se aratau nemultumiti de urcarea sa pe tronul Moldovei, a limitat privilegiile celor inavutiti si a actionat enegric impotriva tendintelor vadite de dezbinare, luind apararea taranilor exploatati fara nici o mila de marii feudali. A contat-in mod deosebit si la sigur pe dragostea de tara a razesilor, pe care i-a chemat la oaste de cite ori a fost nevoie, rasplatindu-i cu pamint si pretuindu-i pentru virtutile si curajul lor de aparatori ai tarinei stramosesti.

Stefan cel Mare era domnitorul care se bucura de dragostea si sprijinul celor multi. Domnia sa a echipat o oaste puternica, bine pregatita, inaltind numeroase fortificatii de aparare la hotarele Moldovei ; asezindule in punctele strategice de navalire a hoardelor straine, care se abateau ca puhoiul nestavilit asupra acelor paminturi. Ca un vrednic si iscusit comandant de armata, s-a razboit cu pricepere, lovind pe neasteptate in dusmanii cumpliti ai tarii.

In acelasi studiu Nicolae Iorga elogia nu fara emotie si mindrie domnia lui Stefan cel Mare, acel "... tinar fiu de domn care smulse Moldova din miinile slabe ale lui Petru Aron, domn minunat printr-o inteleapta cumpanire, ca si prin lupte curagioase... dupa o puternica domnie de o jumătate de veac lasa urmasilor o tara neatirnata mare, bogata. Puternicul lui brat ridica in sfirsit scepstrul cazut in tarina al batrinului Alexandru".

Stefan cel Mare, vrednicul domnitor al Moldovei a izbindit in 34 din cele 36 de,razboaie, purtate de-a lungul glorioasei si zbuciumatei sale domnii, ajungind sa se, bucure de faima de bun gospodar ai tarii, iubitor si ocrotitor al artelor si culturii. Intre anii 1466-1469 din indemnul Domniei Sale au fost sa se inalte manastirea Putna, ajunsa mai apoi necropola voievodala si loc de pelerinaj pentru urmasii porniti in lupta pentru libertatea si independenta "Tarii Moldovei. Alte monumente de arta medievala au fost zidite la Voronet Patrauti, la Borzesti, locul nasterii si copilariei viitorului voievod, la Razboieni, Rauseni si in alte paminturi pe unde si-a purtat pasii Domnul nostru cel fara de moarte.

5.

Mihai Viteazul (1593 – 1601)

S-a născut în anul 1557 , fiind fiul domnitorului Țării Românești Pătrașcu cel Bun (1554 – 1557) . S-a stabilit în Oltenia prin anul 1580 , apoi a avansat în funcții , între anii 1588 și 1593 , fiind Ban de Mehedinți , apoi mare stolnic , mare postelnic și mare ban . A deținut un domeniu însemnat format din 129 de sate și 20 de posesiuni în altele . În luna octombrie 1593 M. a ajuns pe tronul Țării Românești . A plănuit și a înfăptuit pentru prima oară unirea tuturor românilor în același stat.

S-a intitulat «din mila lui Dumnezeu, domn al Țării Românești, al Ardealului și a toată țara Moldovei», în anul 1600. Se întâmpla sub regimul împovărat al dominației otomane.

Într-o Europă centrală și de sud-est fără state independente, cu doar două mari puteri, Imperiul Romano-German, condus de Habsburgi, și Poarta Otomană, Mihai înfăptuiește două acte spectaculoase în doar șapte ani: câștigă autonomia Țării Românești și unește cele trei principate române.

Era fiul natural al lui Pătrașcu cel Bun, cu o avere socotită imensă. Ca Ban al Craiovei, ocupă tronul în 1593 și aderă în același an, împreună cu Aron tiranul, domnul Moldovei, la Liga Sfântă inițiată de Habsburgi pentru alungarea turcilor din Europa. Acceptă pentru moment statutul de vasal principelui Transilvaniei, Sigismund Bathory, pentru a începe campania de cucerire a autonomiei Țării Românești.

După patru ani de lupte cu imensa expediție de pedepsire întreprinsă de Sinan Pașa, primește de la sultanul Murad al III-lea steagul de domnie, recunoaștere practică a autonomiei Țării Românești. A fost somat apoi de noul principe transilvănean, cardinalul Andrei Batory, și de noul domn al Moldovei, Ieremia Movila, să părăsească tronul. Astfel pornește în ultima campanie a epopeii sale, trece munții și îi înfrânge pe amândoi, alungându-i de pe tron. În fapt, sub domnia lui s-au unificat toate teritoriile românești.

Pe lângă rațiunile politice imediate ale gestului domnului muntean, se poate vorbi de conștiința apartenenței la același neam al românilor din cele trei principate. Cu mai bine de o sută de ani înainte, chiar Ștefan cel Mare, într-o scrisoare diplomatică trimisă la Veneția, referindu-se la Muntenia, folosește termenul «l'altra Valahia» («cealaltă țară românească»). Cert este că puterea acumulată de Mihai Viteazu a speriat marile forțe ale vremii, iar firea sa de temut a impus, se pare, ca singură posibilitate de a-l înlătura, odiosul asasinat de la Câmpia Turzii.

6. Tudor Vladimirescu

S-a născut în satul Vladimiri (Gorj), dintr-o familie de moșneni. A învățat carte și limba greacă în casa boierului Ioan Glogoveanu, din Craiova, care a făcut din inteligentul și destoinicul băiat administrator de moșie și care l-a întrebuințat în afacerile de negoț, mai ales la exportul de vite.

Tudor își constituie o avere prin cumpărare de pământ, făcând comerț pe cont propriu. Se emancipează din slujba lui Glogoveanu intrând în rândurile pandurilor - armată cu obligații semipermanente - și participă la războiul ruso-turc din 1806 - 1812, recompensat de oficialitățile ruse cu ordinul de cavalerie Ordinul Vladimir, clasa a III-a.

În 1806 a fost numit vătaf de plai la Cloșani, adică administrator al unui district de munte, funcție pe care o va deține până în 1820. În 1814 face o călătorie la Viena, în perioada Congresului de pace (14 iunie - 26 decembrie 1814) pentru a lichida moștenirea soției lui N. Glogoveanu, decedată la Viena, și pentru a-i aduce în țară fetița.

Cunoscător al limbii germane, Tudor a putut să urmărească problemele politice care se dezbăteau în presă în capitala Austriei. Întors în țară la începutul anului 1815, Tudor află că garnizoana otomană din Ada-Kaleh, care cutreierase județele Mehedinți și Gorj, distrusese și gospodăria lui de la Cerneți și îi luase toate bucatele.

Prezent apoi în capitala țării pentru susținerea unui proces moșie în fața Divanului, Tudor află de hotărârea Eteriei de a porni mișcarea de eliberare a Greciei. Considerând momentul prielnic pentru a ridica poporul la luptă, are unele discuții cu reprezentanții

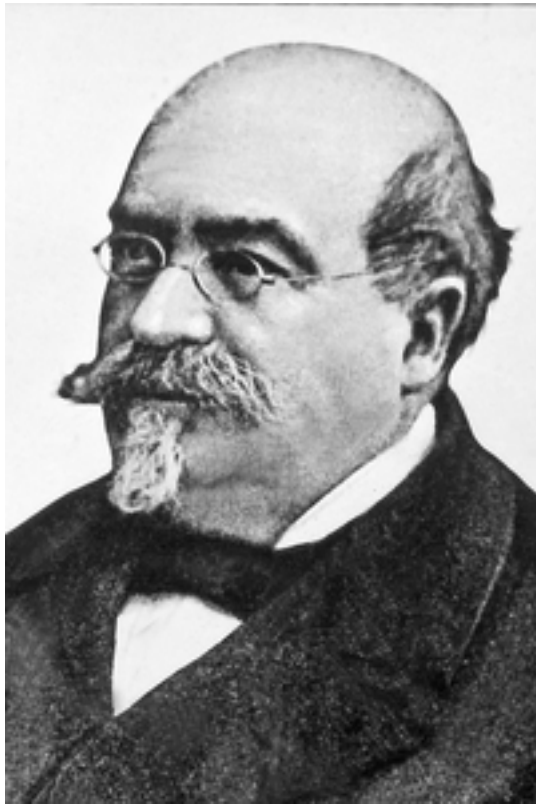
Eteriei pentru cooperare militară, pentru ca „pandurii să înlesnească trecerea lui Ipsilanti peste Dunăre“.

A semnat o înțelegere cu Comitetul de oblăduire prin care Tudor urma să ridice „norodul la arme“, având drept obiectiv înlăturarea regimului fanariot. Conținutul prea revoluționar al „Proclamației de la Padeș“ i-a speriat pe boieri, care trimit corpuri de oaste pentru a-l opri. Adresându-i-se lui Nicolae Văcărescu, unul dintre cei însărcinați cu înfrângerea oștirii pandurilor, Tudor arată că „pesemne dumneata pă nărod cu al căror sânge s-au hrănit și s-au poleit tot neamul boieresc, îl socotești nimic, și numai pe jefuitori îi numeri patrie... Dar cum nu socotiți dumneavoastră că patria se cheamp poporul, iar nu tagma jefuitorilor“. Diplomat, Tudor asigură în permanență pașalele de la Dunăre și Poarta Otomană că poporul s-a revoltat din cauza „cumplitelor patimi ce suferă din partea unirii pământurilor boieri, cu cei după vreme trimiși domni și ocârmuitori acestui norod“.

Intrând în București în fruntea „adunării poporului“, este primit cu entuziasm de către masele populare din capitală. Preia de fapt, în primăvara anului 1821, conducerea țării, fiind numit de popor „Domnul Tudor“. Prezența lui Alexandru Ipsilanti la București în fruntea unei armate nedisciplinate, după ce acțiunea lui fusese dezavuată, ca și a românilor de altfel, de către Rusia, l-au pus într-o situație dificilă. Tudor îi cere conducătorului Eteriei să treacă Dunărea, așa cum promisese inițial, pentru ca Țara Românească să nu fie transformată în teatru de război.

Conducătorii eteriștilor pun la cale un complot pentru a-l îndepărta. Ridicat prin trădare de la Golești la 21 mai, Tudor a fost ucis de șefii eteriștilor la Târgoviște, în noaptea de 27 spre 28 mai, învinuit probabil de colaborare cu otomanii împotriva eteriștilor, fapt pe care istoria nu l-a confirmat niciodată.

7. Mihail Kogalniceanu

(1817 - 1891) OM POLITIC, ISTORIC, SCRIITOR, ZIARIST SI
ORATOR

S-a nascut la Iasi in 6/18 septembrie 1817, dintr-o familie cu ascendenta razaseasca, care s-a ridicat treptat in rindul boierimii mijlocii. Studiile le-a inceput in casa parinteasca, cu un profesor de origine franceza, un emigrant, apoi cu calugarul maramuresan Gherman Vida, avindu-l coleg pe Vasile Alecsandri. isi continua apoi instructia, mereu impreuna cu Vasile Alecsandri, in pensionul lui Victor Cuenim si in Institutul de la Miroslava, pina in 1834. in acelasi an a fost trimis la studii in Franta, la colegiul din Luneville, si de aici, dupa un an de studii, la Berlin, unde urmeaza cursurile universitare de istorie si drept. In 1838 se intoarce in Moldova cu o solida pregatire intelectuala, hotarit sa-si puna toata puterea de munca in slujba patriei, inca de la intoarcerea la Iasi, redacteaza, o vreme, cu Gheorghe Asachi, Alauta romaneasca. intemeiaza, in 1840, revista Dacia literara, al carei titlu insusi era un simbol si un program, atragind colaboratori de pe intreg teritoriul romanesc. Cu mult efort si mari cheltuieli, Mihail Kogalniceanu isi asuma sarcina de a da la lumina izvoarele istoriei neamului

romanesc (cronici, hrisoave, zapise), publicind cea dintii revista istorica la noi - Arhiva romaneasca (1841) - si pregatind, inca din anul 1840, colectia de cronici ale Moldovei. Aceste preocupari meritorii il impun ca pe un competent istoric si, in anul 1843, este chemat sa ocupe catedra de istoria romanilor la Academia Mihaileana. Perioada care incepe cu anul revolutionar 1848 reprezinta pentru Mihail Kogalniceanu o etapa noua in care, prin activitatea sa politica, ce este precumpanitoare, se straduieste sa aplice practic principiile democratice ce le afirmase cu atita vigoare si stralucire in perioada anterioara. Celebrele sale Dorinte ale partidei nationale In Moldova, din 1848, reprezinta unul din cele mai complete programe ale revolutiei romanesti. S-a aflat in fruntea miscarii unioniste, fiind organizatorul acesteia, principalul ei conducator si purtatorul ei de cuvint. A ocupat un rol important in Comitetul Central al Unirii, a condus propaganda pentru Unire in paginile Stelei Dunarii, a indrumat indeaproape activitatea Adunarii ad-hoc a Moldovei si, in cadrul acesteia, a expus motiunea in favoarea adoptarii programului unionist; a orientat Adunarea in ampla dezbatere in jurul problemelor de organizare interna. Dupa infaptuirea Unirii, ca ministru si sfetnic apropiat al lui Cuza, M. Kogalniceanu a initiat sau a sustinut actele noii domnii care aveau drept scop intarirea actului din 1859 prin reforme cu caracter democratic si afirmarea tot mai deplina a independentei. Era, aceasta, in fond, opera practica, de concretizare a programului patriotic pentru infaptuirea caruia luptase in intreaga lui activitate anterioara. I-a revenit un merit deosebit in realizarea celor doua reforme insemnate : secularizarea averilor manastiresti si reforma agrara prin care in buna parte relatiile feudale au fost inlaturate si taranimea improprietarita, imprejurarile care au precedat razboiul din 1877, marcate de redeschiderea crizei orientale, I-au readus pe Kogalniceanu pe primul plan al vietii publice. Ca ministru de externe, a afirmat, cu demnitate si prestigiu, interesele Romaniei, dorinta acesteia de a-si legitima drepturile la o viata libera si independenta. Mihail Kogalniceanu a avut o insemnata contributie la orientarea vietii culturale si stiintifice romanesti, in literatura a abordat diverse genuri: corespondenta, insemnarile de calatorie, schita de moravuri, nuvela, pamfletul, romanul (fragmentar), teatrul.

8. AL.I.Cuza

Al. Ioan Cuza s-a nascut la 20 martie 1820 la Barlad. A invatat pana in 1831 la pensionul francez al lui Victor Cuenin, la Iasi unde a avut colegi pe cativa din viitori sai colaboratori: Mihail (Mihalache) Kogalniceanu, Vasile Alecsandri, Eugen Alcaz, pe verii sai primari Nicolae, Ioan si Panaite Docan precum si pe viitorul mare artist Matei Millo. E trimis apoi la Paris unde isi aia bacalaureat in litere, diploma iscalita de Françoise Guizot ministrul instructiunii publice, fiind din 8 decembrie 1835.

Reintors in tara, intra in armata cu gradul de cadet adica aspirant la ofiter la 15 septembrie 1837. Si-a dat demisia din armata in 1840 la 8 februarie. In 1842 luna februarie este numit prezident al Judecatoriei tinutului Covurlui unde ramane pana in 1845. Al. I. Cuza s-a casatorit la 30 aprilie 1844 cu Elena Rosetti-Solescu, fiica postelnicului Iordache si a Ecaterinei nascuta Sturdza.

La 1848, Al. I. Cuza a fost in primele randuri. A luat cuvantul la adunarea de la hotelul "Petersburg" din Iasi la 27 martie, cerand infaptuirea de reforme. Cuza participa astfel la marea intrunire de la Blaj din 3-5 mai 1848 unde a vazut multimea taranilor veniti din toate partile Transilvaniei si a auzit cuvantul lui Simion Barnuțiu si Avram Iancu.

De aici a plecat in Bucovina unde a facut parte impreuna cu Costache Negri si altii din Comitetul revolutionar moldovean din iunie 1848. Din Bucovina - intre timp izbucnea holera - Cuza pleaca la Viena, de aici la Paris apoi la Constantinopol de unde a pornit spre tara insotind pe noul domn al Moldovei, Grigore Ghica, om cu vederi mult mai liberale decat predecesorul sau, Mihail Sturza. Ghica l-a numit pe Cuza presedinte al judecatoriei Covurlui in octombrie 1849 unde a ramas pana in februarie 1851 cand i s-a incredintat postul de director al Ministerului de Interne.

In 1855 domnitorul Ghica ii acorda lui Cuza rangul inalt de vornic, iar in 1856 este numit in postul de parcălab la Galati. Dupa incetare domniei lui Ghica este instalat potrivit congresului de la Paris un caimacam si anume Theodor Balș, antiunionist care il ilociueste pe Cuza. Dupa moarte lui Balș noul caimacam Nicolae Vogoride si el adversar al Unirii, vrand sa-si faca partizani il numeste din nou pe Cuza in postul de parcălab de Covurlui. Spre a si-l apropia si mai mult el reintegreaza si in armata ca sublocotenent la 16 martie si il inainteaza apoi la 24 aprilie locotenent, dupa 4 zile la 28 aprilie il face capitan, iar dupa alte cinci zile la 3 mai, maior. Era o inaintare cu totul in afara regulii, exceptionala, care a starnit valva si comentarii. Vogoride își inchipuia desigur ca astfel si-a asigurat in Cuza un devotat. S-a inselat amarnic, deoarece acest om de caracter nu intelegea sa renunte la convingerile sale unioniste de dragul unor avanataje materiale.

.Prin Conventia de la Paris din 7/19 august 1858 s-a hotarat ca cele doua tari sa poarte numele de Principatele Unite ale Moldovei si Tarii Romanesti sub suveranitatea Portii si garantie colectiva a Marilor Puteri cu o comisie centrala pentru pregatirea legilor si o curte de Casatie Comuna, dar cu doi domni, doua camere si doua guverne. Vogoride își modifica atitudinea fata de Cuza si il avanseza la 20 august 1858 la gradul de colonel si peste trei saptamani la 12 sept 1858 ajutor al hatmanului militiei, iar in octobrie 1858 caimacamia celor trei persoane {doi liberali si un reactionar } ii acorda postul de hatman si apoi devine comandantul intregii armate moldovene.

Era un om popular, simpatic si inteligent avand replica prompta si ascutita. La 5 ianuarie 1859 este ales domn al Moldovei. In Tara Romaneasca in ziua de 24 ianuarie 1859 la orele 11 dimineata deputatul Vasile Boierescu a cerut presedintelui Adunarii Elective, sedinta secreta pentru a face o propunere- aceea de a se uni asupra principiului Unirii si a persoanei ce reprezinta acest principiu-Al.I.Cuza -domnul Moldovei. Toate cele 64 buletine de vot poarta numele lui Al.I.Cuza. Biroul constata unaminitatea voturilor si proclama pe noul ales ceea ce provoaca o adevarata explozie de entuziasm .Peste 30.000 de oameni aclama din toata inima pe Cuza in care își puna nadejdea pentru o viata mai buna. In Bucuresti multimea imensa amestecata cu ostirea joaca la toate raspantiile Hora Unirii in sunetul muzicilor militare, se trag clopotele tuturor bisercilor iar cladirile publice si casele sunt puternic luminate;oamenii se imbratiseaza fara sa se cunoasca.

"Cuza a fost, in fond un mare revolutionar al poporului roman;a urmarit statornic indeplinirea programului revolutiei de la 1848 si a contribuit in chip esential la indeplinirea unor puncte principale ale acestui program.A bine meritat astfel de la patrie;numele lui va ramane inscris cu litere de aur in cartea istoriei poporului nostru, alaturi de numele marilor voievozi si domni ai lui.

Al.I.Cuza a simbolizat "renasterea Romaniei"si "constiinta nationala"si a tinut intodeauna cuvantul, era gata a-si sacrifica tronul persoana sa numai sa-si apere tara de orice pericol;numele lui e bine cuvantanat de trei milioane de locuitori pe care i-a facut cetateni"

"Nu gresealele lui l-au rasturnat pe Cuza, ci faptele [lui] cele mari;aceste fapte mari sunt nepieritoare"

9. Mihai Eminescu

Cel mai mare poet al romanilor , Mihai Eminescu , s-a nascut la Botosani , la 15 ianuarie 1850 . Era al saptelea fiu din cei unsprezece ai lui Gheorghe Eminovici din Calinestii Sucevei si ai Ralucai Iurascu din Joldesti . Gheorghe Eminovici era caminar , boiernas , odinioara insarcinat cu strangerea unei dari anuale pe bauturi spirtoase . Raluca , sotia sa , era de asemenea fiica de stolnic , odata intendent al mesei domnesti . Originea mai indepartata a familiei era taraneasca .

Poetul vorbeste despre stramosii sai ca de tarani liberi , razesi . Dupa revolutia de la 1848 , Gheorghe Eminovici cumpara jumatate din mosia razeseasca , Ipotestii , asezata la 8 kilometri departare de Botosani . Aici si-a petrecut poetul copilaria , hoinarind prin paduri si culcandu-se langa izvoare , precum isi va aminti mai tarziu .

La varsta de 9 ani il gasim elev in clasa a 3-a primara la Cernauti si la finele anului scolar urmator este casificat al 5-lea din 82 de elevi . In toamna anului 1860 se inscrie la gimnaziul din Cernauti , unde urmeaza 2 clase pana in aprilie 1863 .

Refuzandu-i-se cererea de bursa la gimnaziul din Cernauti , Eminescu se angajeaza in toamna anului 1864 practicant la tribunalul din Botosani , dar in primavara anului urmator demisioneaza si dispare cu trupa teatrala Fanny Tardini-Vladicescu .

In toamna anului 1865 , poetul revine la Cernauti spre a-si consolida studiile si se stabileste la profesorul Aron Pumnul .

Moartea profesorului Aron Pumnul in ianuarie 1866 prilejuieste prima creatie a poetului , publicata sub numele de Mihai Eminovici .

In februarie 1866 , publicand in revista "Familia" din Pesta poezia "De-as avea ..." , directorul Iosif Vulcan ii schimba numele in Eminescu , adoptat si de poet de acum incolo .

De la el a ramas o insemnata colectie de poezii populare , tiparita dupa moartea sa . Aflat in turneu la Cernauti , este retinut de tatal sau si adus la Ipotesti spre a fi trimis la studii .

Trimis la Viena , Eminescu se inscrie ca auditor , fiindca nu terminase liceul , la cursul de filozofie , frecventand si istorie , drept , economie politica, filologie romana .

Aici cunoaste pe Ion Slavici , care ii face portretul din acel timp , in “Amintirile” sale . La 15 aprilie 1870 , Eminescu debuteaza la revista “Convorbiri literare” cu poezia “Venere si Madona” .

In decembrie 1872 , poetul se inscrie ca student la Universitatea din Berlin , unde va urma cursul de filozofie , istorie si economie politica , timp de 2 ani . Intors in tara este numit director al Bibliotecii centrale din Iasi . Desi isi facuse constiincios datoria , este indepartat din functie peste un an . Titu Maiorescu , pe atunci ministru al Instructiunii publice , care tinea cu orice pret ca Eminescu sa intre in invatamant , il numeste revizor scolar in judetele Vaslui si Iasi . Din aceasta perioada dateaza marea sa prietenie cu Ion Creanga , pe care il indeamna sa astearna pe hartie minunatele sale povestiri si amintiri . Prietenia lor nu se va stinge pana la moarte si va continua prin corespondenta .

La sfarsitul anului 1877 , Eminescu vine la Bucuresti , chemat de Titu Maiorescu sa lucreze in redactia ziarului “Timpul” , alaturi de Slavici si Caragiale . Articolele sale sunt foarte critice la adresa claselor parizitare , ceea ce ii va aduce persecutia autoritatilor .

In 1883 publica capodopera sa “Luceafarul” . La 28 iunie 1883 , dupa 6 ani de munca istovitoare , surmenat , subalimentat , “luceafarul” intra intr-o eclipsa din care nu va iesi niciodata complet . Prin grija lui Titu Maiorescu este internat intr-un sanatoriu . Si tot prin grija lui Titu Maiorescu , la finele anului 1883 , este tiparita prima editie de “Poezii” , care aduna tot ce publicase poetul si cateva poezii noi , intre care “Mai am un singur dor” , cu trei variante . In total 64 de poezii .

Intre 1883 si 1889 , Eminescu nu a mai scris , in afara de cateva scrisori , nimic .

Dupa mai multe momente de luciditate , in februarie 1889 boala ii revine si este internat din nou in sanatoriul doctorului Sutu din Bucuresti . Moare la 15 iunie , dupa o suferinta de aproape 5 luni , in virsta de 39 de ani . Este imormantat la cimitirul Belu .

Marturii ale inaltei pretuiri de care s-a bucurat si se bucura opera eminesciana stau elogiile aduse de critici de-a lungul timpului , poemele si canteccele dedicate marelui disparut .

10. Carol I, Domnitor si Rege al Romaniei (n.1839 - d.1914)

Dupa domnia de scurta durata a lui Alexandru Ioan Cuza, in anul 1866, Locotenenta Domneasca l-a adus la putere pe tanarul de numai 27 de ani, Carol de Hohenzollern-Sigmaringen.

Carol s-a nascut la Sigmaringen, in ziua de 7/20 aprilie 1839, fiind al doilea fiu al Principelui Carol Anton de Hohenzollern-Sigmaringen si al sotiei sale, Josefina. Dupa terminarea cursurilor secundare, Carol a urmat la scoala de cadeti din Munster, iar apoi, in 1857, scoala de artilerie de geniu din Berlin. El s-a remarcat, pe cand avea gradul de locotenent, in razboiul austro-germano-danez, participand la asediul cetatii Fredericia.

In 1866, dupa ce Contele de Filip de Flandra refuzase tronul Principatelor Unite, Ion C. Bratianu a plecat in Germania pentru a-l aduce in tara pe Principele Carol. Dupa o calatorie incognito plina de peripetii, cu trenul pe ruta Duseldorf-Bonn-Freiburg-Zurich-Viena-Budapesta, pe data de 8 mai 1866, Carol a ajuns la Bazias, unde s-a imbarcat pe un vapor dunarean care l-a dus pana la granita cu Romania. El avea un pasaport fals, calatorind deghizat ca om de afaceri, pentru ca intre Germania si Austria exista la acea data o stare conflictuala.

La 10 Mai 1866, Carol a sosit la Bucuresti, capitala Romaniei, intampinat de multimi entuziaste. Acest moment a reprezentat nasterea Dinastiei, si in acelasi timp inceputul unei perioade de profunde schimbari in societatea romaneasca. Romania avea inca, la acea vreme,

statut de tara aflata sub suzeranitate turca. Principele Carol a primit titlul de Domnitor si a jurat credinta in fata adunarii parlamentare.

In 1869 Domnitorul Carol s-a casatorit cu Elisabeta de Wied, iar in 1871 se nastea Maria, prima principesa romana din Dinastia de Hohenzollern. Din pacate, Maria a murit de scarlatina la numai 3 ani.

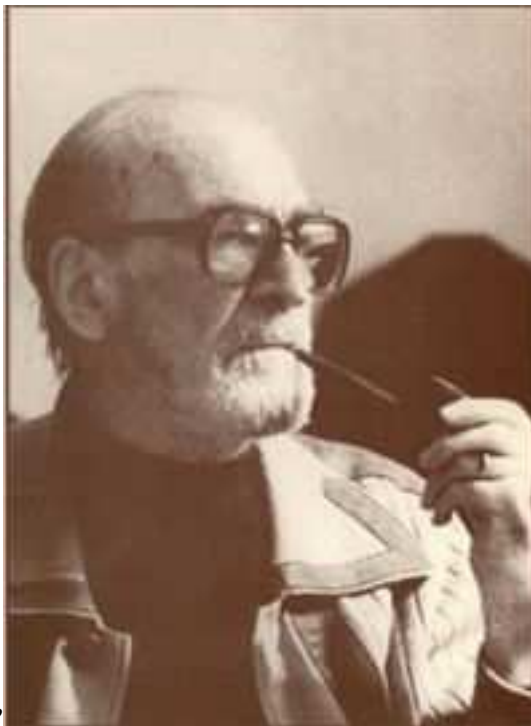
Primii ani ai domniei, nu au fost prea usori pentru Carol. Domnitorul s-a adaptat destul de greu la agitata viata politica a Principatelor Unite, fiind, in jurul anului 1870, la un pas de abdicare. Nu avea, insa, sa treaca prea mult timp pana cand Carol avea sa se remarce, conducand armatele ruso-romane in timpul razboiului pentru independenta. Proclamarea Independentei Romaniei pe 10 Mai 1877 a constituit un moment extrem de important in dezvoltarea statului modern roman, moment la care Carol a avut o contributie esentiala.

Afirmarea Romaniei ca tara europeana independenta a facut necesara schimbarea statului ei de Principat. Astfel, in 1881, Carol I primeste titlul de Rege iar Romania devenea Regat. Dupa proclamarea Regatului, Carol I l-a desemnat ca mostenitor al tronului pe Ferdinand, cel de-al doilea fiu al fratelui sau mai mare. Prin aceasta se asigura continuitatea Dinastiei de Hohenzollern pe tronul Romaniei.

Cei 48 de ani de domnie ai lui Carol au dus la schimbari majore in viata statului roman. Regele era un om extrem de sever si disciplinat, cu o moralitate impecabila. El a incercat toata viata sa impuna colaboratorilor stilul sau meticulos si exact. Regina Elisabeta spunea despre sotul ei ca "si in somn el poarta Coroana pe cap". Romania a parcurs o perioada de dezvoltare marcata, atat in domeniul economico-social cat si in cel al culturii.

La declansarea Primului Razboi mondial, Regele Carol nu s-a opus hotararii Consiliului de Coroana de a nu se alatura Germaniei, dar acest moment a insemnat pentru el o grea lovitura. In 1914, Regele Carol I avea sa inchida ochii, la varsta de 75 de ani, lasandu-l pe nepotul sau, Ferdinand, sa infaptuiasca ceea ce el nu a putut sa faca: pornirea la lupta, in fruntea armatelor romane, impotriva tarii sale natale si unirea provinciilor romanesti intr-un singur stat.

Carol se odihneste la Curtea de Arges, in Biserica Episcopala, unde dupa numai doi ani de la moartea sa, a fost inmormantata si credincioasa lui sotie, Elisabeta.

11. Mircea Eliade

Mircea Eliade s-a nascut la 28 februarie 1907 la Bucuresti si a murit la 22 aprilie 1986 la Chicago. A facut studii de filozofie la Bucuresti, incheie cu o teza despre filozofia Renasterii (1928).

In timpul razboiului este atasat cultural al ambasadei Romaniei la Londra (1940-1941) si al delegatiei romane de la Lisabona (1941-1946). Din 1946 se stabileste la Paris, unde preda istoria religiilor la o scoala de inalte studii, iar apoi la Sorbona.

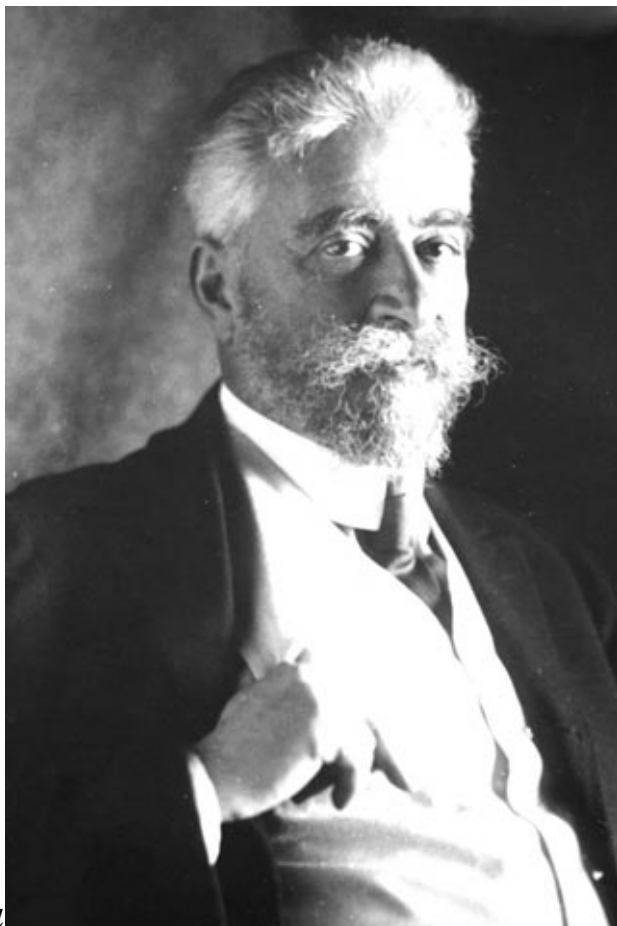
In cei 60 de ani de la redactarea primei opere literare "Romanul adolescentului miop", "proza lui Mircea Eliade a fascinat cateva generatii si a cunoscut numeroase avataruri: lirismul si autenticitatea din Maitreyi (1933), monologul interior al "Intoarcerii din rai" (1934), fresca epocii din "Huliganii" (1935), fantasticul cu profunde radacini in folclorul autohton. "Sarpele" (1937) si "Domnisoara Cristina" (1936) si, in fine desavarsita sinteza a "Noptii de Sanziene", roman social si filozofic, unde realismul se imbina cu fantasticul, mitul si simbolul "-(Mircea Andoca). Mircea Eliade si-a impus sa cunoasca limba si cultura indiana, dar si practica yoga prin experienta proprie, precum si Tantra. L-au interesat tehnicile meditatiei si fiziologia mistica.

Motivul dominant al iubirii, in proza lui Mircea Eliade apare pentru ca erosul iubirii e un ferment strecurat peste tot in impetoasele, dezlantuitele traiuri ale eroilor sai. Mircea Eliade continua, in modul cel mai evident, directia prozei fantastice eminesciene, printr-o actiune programatica, fiind cosntient de infabilele resurse ale acestui filon. Prin structura si prin temperament, unele neoromanticeii deschid calea spre o creatie literara moderna. De aceea se arata preocupat de refacerea unitatii primordiale, in mitul reintegrarii in paradisul adamic, dinaintea pacatului originar. Dragostea reprezinta, in viziunea lui Mircea Eliade, o nostalgie a androginismului. "Dar eu sunt intr-un anumit sens si un om de stiinta, silindu-ma sa fiu obiectiv

in cercetarile mele, si atunci cand fac literatura vreau sa ma pastrez in acea spontaneitate a visului sau a copilarii. Cum se stie tot ce facem noi in literatura e o nostalgie a copilarii si adolescentei, adica partea cea mai spontana si mai creatoare a vietii: M-au intreat multi de ce nu mi-am tradus eu insumi literatura in engleza, de exemplu. Probabil ca as fi putut sa o fac dar prefer sa o traduca altii. Cred ca nu puteam sa scriu literatura decat in romana. Dar cred ca nici n-ar fi trebuit sa scriu altfel, pentru ca limba in care am scris si scriu inca este continuitatea mea nu doar cu trecutul meu, ci cu tot trecutul culturii romanesti. N-am vrut sa ma simt de loc exilat, un om rupt de neamul lui. " Proza lui Mircea Eliade este dominata de mister, se desfasoara intr-o lume extrasenzoriala, marcata de fantastic si paranormal.

Ioan Petru Culianu(1950-1991), cunoscut profesor de istoria religiilor la Universitatea din Chicago si unul dintre cei mai apropiati pana la sfarsitul vietii lui Mircea Eliade, intr-un recent studiu facea aprecieri notabile asupra activitatii stiintifice a autorului lui Maitreyi: "In ultimii 30 de ani, un alt savant in domeniul religiei nu a avut un ecou de rasunet mondial in randurile marelui public neavizat ca romanul Mircea Eliade, naturalizat cetatean american, in 1966 profesor la Universitatea din Chicago din 1957, titular al catedrei Sewell L. Avery din 1962 si onorat ca Distinguished Service Professor... Asemenea lui Carl Gustav Jung, pe care l-a cunoscut in anii 50 la intrunirile anuale ale grupului Eranos in Ascona. Eliade a subliniat persistenta structurilor mitice in subconstientul omului modern. Opera stiintifica a lui Eliade poate si ea fi considerata ca un inventar de teme si comportamente mitice relevante care nu reprezinta numai o colectie erudita de materiale arhaice, ci o experienta traita zilnic de milioane de oameni pretutindeni. Beletristica si opera stiintifica a lui Eliade par deci sa aiba un numitor comun si anume stabilirea unui repertoriu de comportamente care sa alcatuiasca o "antropologie filozofica".

In ultimii ani de viata, in ciuda serioaselor probleme de sanatate, a continuat sa ramana angajat, cu aceasi unica, nelimitata curiozitate si entuziasm, in preocuparea de viata: cunoasterea. A declarat deseori ca istoria religiilor ar trebui sa dea dovada de mai multa originalitate, si a inceput sa se mentina la curent cu perspectivele uluitoare deschise de matematica si fizica moderna. Desi a incorporat multe notiuni stiintifice in nuvelele sale fantastice, a respins energic interpretarea ce li s-a dat uneori ca fiind o literatura stiintifico-fantastica de un tip special.

12. I.C.Brătianu

A fost fiul cel mai mare al lui I.C. Brătianu, fruntaș pașoptist, fondator al Partidului Național Liberal, prim-ministru și principal sfetnic al lui Carol I. A continuat strălucit această adevărată dinastie de oameni politici, fiind principalul sfetnic al Regelui Ferdinand.

A făcut studii de inginerie la București și Paris. În tinerețe a avut un foarte scurt mariaj cu principesa Maria Moruzi, văduva lui Alexandru Cuza, fiul domnitorului, cu care a avut și un copil, celebrul istoric Gheorghe Brătianu. S-a căsătorit apoi cu Eliza Sturdza, fosta soție a lui Alexandru Marghiloman.

Intră în politică în 1895, ca membru PNL. Treisprezece ani mai târziu devine prim-ministru.

A fost principalul artizan politic al perioadei de neutralitate (1914-1916) și apoi al intrării României în război alături de Antanta, în vara lui 1916. Brătianu semnase în prealabil tratatul de alianță cu Rusia, care ne garanta unirea după război cu Transilvania și celelalte teritorii aflate sub stăpânire austro-ungară. A fost acuzat însă de faptul că România ar fi intrat în război cu armata complet nepregătită și măcinată de corupție.

La Congresul de pace de la Paris, Ionel Brătianu a condus pentru un timp delegația română, luptându-se pentru reîntregirea frontierelor naționale. A intrat însă în dezacord cu aliații din cauza tratatului cu Austria, care prevedea semnarea unui act special privind statutul minorităților. În condițiile nerecunoașterii de către guvernul comunist al lui Bela Kun a Unirii Transilvaniei cu România, Brătianu a dispus începerea campaniei din Ungaria, în 1919. Presat de marile puteri să semneze tratatului cu Austria, s-a retras de la conducerea delegației române participantă la conferința de pace, cedând locul lui Alexandru Vaida-Voevod, mult mai influent decât el.

După încheierea tratatelor de pace, Ion I.C. Brătianu a contribuit substanțial la cele trei momente cheie de modernizare a României din anii '20: reforma agrară din 1921, Constituția din 1923 și reforma electorală din 1926, care stipula votul universal pentru bărbații de cel puțin 21 de ani.

În ultimii ani de viață, Brătianu a intrat într-un conflict foarte dur cu principele moștenitor, Carol al II-lea. A încetat din viață la patru luni după regele Ferdinand, în urma unei laringite infecțioase.

El aprecia că nu există pentru oamenii politici îndatorire mai mare decât apărarea intereselor permanente și a demnității poporului român. De aceea, Ion I. C. Brătianu se adresa astfel parlamentarilor, în decembrie 1919: “Sunteți, domnilor, reprezentanții unui popor care este mândru și poate fi mândru de trecutul său, și care trebuie să aibă mare încredere în viitorul său. Nu scădeți rolul pe care el trebuie să-l aibă în lume; fiți cât de modești pentru persoana dvs., nu fiți modești pentru poporul pe care îl reprezentați”.

Aceste cuvinte reprezintă un adevărat mesaj adresat de Ion I. C. Brătianu tuturor oamenilor politici români, din vremea sa și din timpurile ce aveau să vină.